

Předkládaná disertační práce Historický Ježíš jako Mesiáš je zaměřena na problematiku Ježíšova mesiášství. Přispívá do širokého proudu bádání, pro nějž je tato tematika centrální a snaží se řešit dosud ne zcela uspokojivě zodpovězenou otázku, zda Ježíš z Nazaretu (neboli „historický Ježíš“) považoval sám sebe během svého pozemského života za „Mesiáše“. V této souvislosti je velmi zajímavé, že první křesťané krátce po Ježíšově smrti jej vyznávají jako svého Pána a Mesiáše. Tento „titul“, již záhy používaný ve vztahu k Ježíši, se ve své řecké podobě (Cristo, j – „Pomazaný“) brzy stává Ježíšovým osobním jménem a křesťané vyznávají za svého Mesiáše Ježíše. Uvědomíme-li si, že sám pozemský Ježíš tento titul jako sebeoznačení nikdy nepoužíval, zůstává nejasné, proč hrál právě tento titul tak důležitou roli pro Ježíšovy následovníky. Nabízí se otázka, proč nezačali Ježíšovi vyznavači užívat po jeho smrti titul „Syn člověka“? Vždyť právě v tomto případě se jedná o titul, se kterým se pozemský Ježíš ztotožnil a sám jej užívá k označení sebe sama. Ale rozhodnutí prvních křesťanů, kteří Ježíše chápali jako Božího posla a Mesiáše, nemohlo být pouhým „přeceněním“ jeho poslání, muselo mít své opodstatnění. Otázkou však je, proč se Ježíš zdráhá sám sebe označit za Mesiáše? Ač to sám o sobě nikde neříká, přesto lze v synoptických evangeliích vystopovat známky, dle kterých se dá poměrně věrohodně prohlásit, že historický Ježíš za svého života svými činy a slovy mesiášské očekávání vyvolával – evokoval. Jak zapadá toto mesiášství do mesiášských očekávání Ježíšovy doby a kde lze nalézt možné rysy Ježíšova mesiášského sebepochopení v evangelijní tradici, to jsou otázky, jež jsou předmětem zde prezentované studie.